

Sygn. akt II AKa 90/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 czerwca 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Dorota Tyrała (spr.)

Sędziowie: SA – Anna Zdziarska

SO (del.) – Przemysław Filipkowski

Protokolant: sekr. sąd. – Sylwester Leńczuk

przy udziale Prokuratora Gabrieli Marczyńskiej – Tomali

po rozpoznaniu w dniu 22 czerwca 2020 r.

sprawy:

K. M. (1)

syna R. i E. z d. S.

urodz. (...) w P.

oskarżonego z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 148§1 k.k. w zb. z art. 156§1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 19 listopada 2019 r. sygn. akt XII K 90/19

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego K. M. (1);

II. zwalnia oskarżonego od kosztów postępowania odwoławczego, wydatkami obciążając Skarb Państwa;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. M. (2), Kancelaria (...) cka w W. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych – w tym zawierającą 23 % VAT – z tytułu niepłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu K. M. (1) w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 90/20

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 19 listopada 2019 r., sygn. akt XII K 90/19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w części

w całości

#

co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<i>1.3.2. Podniesione zarzuty</i>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
---	---------------	--

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	Zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

Sąd Apelacyjny nie przeprowadzał postępowania dowodowego

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

<p><u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u></p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu zabronionego, wskazanego w pkt I wyroku tj. art. 13§1 k.k. w zw. z art. 148§1 k.k. w zb. z art. 156§1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. poprzez niewłaściwe ich zastosowanie polegające na przyjęciu, iż oskarżony swoim zachowaniem w czasie czynu zabronionego przypisanego w wyroku, obejmował zamiar usiłowania zabójstwa pokrzywdzonego D. R., podczas gdy okoliczności opisanego czynu zabronionego wskazują wyłącznie na ewentualną możliwość spowodowania u pokrzywdzonego ciężkiego uszczerbku na zdrowiu wskazanego w art. 156 §1 pkt 2 k.k. na co wskazuje w szczególności sposób zadawania ciosów w odniesieniu do osoby pokrzywdzonego;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Oparcie zarzutu obrońcy o podstawę odwoławczą z art. 438 pkt 1 k.p.k. jest nieprawidłowe.</p> <p>1) obraza prawa materialnego polega na jego wadliwym zastosowaniu lub niezastosowaniu w orzeczeniu, które oparte jest na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych.</p> <p>2) zamiar sprawcy jest elementem stanu faktycznego - dla oceny zamiaru z jakim działał sprawca nie można poprzestać na deklaracjach jakie on sam w tej materii składa, ale uwzględniając całokształt zgromadzonych w sprawie dowodów ocenić czy mają one w nich oparcie. Wielokrotnie orzecznictwo Sądu Najwyższego podkreśla iż zamiar, choć istnieje tylko w świadomości sprawcy, podlega identycznemu dowodzeniu, jak okoliczności ze sfery przedmiotowej, a więc z zastosowaniem odpowiednich zasad dowodzenia i wnioskowania (por.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 grudnia 2006 r., II KK 92/06, OSN w SK z 2006 r., z. 1, poz. 2576; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 stycznia 2004 r., IV KK 276/03, OSN w SK z 2004, z. 1, poz. 29; wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 22 maja 2007 r., II AKa 66/07, KZS z 2007 r., z. 6, poz. 44; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 31 maja 2000 r., III AKa 70/00, Prok.i Pr. - wkł. z 2001 r., z. 6, poz. 19). aby poczynić miarodajne ustalenia faktyczne w zakresie zamiaru, jaki przyświecał sprawcy zatem przede wszystkim należy mieć na uwadze fakty istniejące obiektywnie,</p>	

należące do strony przedmiotowej czynu, a nie same jego wypowiedzi – tym samym zamiar jako świadomość rzeczywistości i powiązana z nią wola określonego zachowania, jest elementem stanu faktycznego (rzeczywistości), i jako taki podlega dowodzeniu według wszystkich reguł postępowania dowodowego i dokonywania ustaleń faktycznych. Ustalenie zamiaru wymaga oceny całokształtu okoliczności i sposobu działania sprawcy (vide przykładowo: Wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 3 października 2018 r., II AKa 295/18). „Dopiero bowiem na podstawie wszystkich okoliczności dotyczących danego wypadku i osoby sprawcy możliwe jest odtworzenie rzeczywistych przeżyć sprawcy i ustalenie do czego zmierzał, czego chciał, względnie – postępując w określony sposób – co przewidywał i na co się godził. Możliwe jest wprawdzie ustalenie zamiaru sprawcy na podstawie samych tylko przedmiotowych okoliczności, związanych z konkretnym zdarzeniem, w oparciu o sposób działania, pod warunkiem jednakże, iż działanie jest tego rodzaju, że podjęcie go przez sprawcę wskazuje jednoznacznie, bez żadnych w tym zakresie wątpliwości, na cel do jakiego zmierza. Jednoznaczność ta nie może oznaczać niczego innego jak nieodzowność określonego skutku, gdyż wtedy możliwe jest prawidłowe ustalenie, iż sprawca chciał takiego a nie innego skutku swego działania” (wyrok SN z dnia 12 maja 1976 r., VKR 20/76). „Ustalenie rzeczywistego zamiaru sprawcy, w tym wypadku bezpośredniego, powinno wynikać z oceny jego zewnętrznego zachowania się, wypełniającego obiektywnie znamiona czynu

zabronionego, opartego na świadomości możliwości czy konieczności zaistnienia tego co sprawca chciał osiągnąć” (wyrok SN z dnia 20 stycznia 1984 r., III KR 312/83).

3) Nie można zatem mówić o naruszeniu przepisów prawa materialnego w sytuacji, gdy wadliwość orzeczenia w tym zakresie jest wynikiem błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za jego podstawę (por. m.in.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2002 r., V KKN 319/99, LEX nr 53010; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 1996 r., V KKN 116/96, OSNKW 1997, z. 3-4, poz. 34).

Tym samym podnoszenie zarzutu obrazy prawa materialnego w związku z kwestionowaniem zamiaru, czy jego postaci, jawi się jako całkowicie bezzasadne.

Abstrahując od kwestii związanych z nieprawidłowościami konstrukcyjnymi zarzutu (który przy argumentacji obrońcy winien być oparty o art. 438 pkt 3 k.p.k.) w realiach niniejszej sprawy stwierdzić należy, że Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił okoliczności w jakich doszło do zadania ciosów nożem przez oskarżonego. Zarówno z zeznań pokrzywdzonego D. R., jak i obecnych podczas całego zdarzenia świadków K. C. (1), K. B. i L. G. oraz zeznań świadków N. A., K. W. i W. L., którzy pojawili się już w trakcie zadawania ciosów przez oskarżonego – w sposób spójny i jednoznaczny wynika, że oskarżony działał bez wyraźnego powodu. W sposób zamierzony i z zaskoczenia zadał pokrzywdzonemu co najmniej kilka ciosów nożem w kierunku głowy i tułowia. Nie

budzi także zastrzeżeń ustalenie Sądu meriti, iż pierwszy z ciosów był skierowany w lewą część klatki piersiowej i spowodował ranę kłutą klatki piersiowej w linii pachowej tylnej po stronie lewej na wysokości V-VI międzyżebra. Została ona spowodowana w postaci pchnięcia, o czym świadczy jej wymiar (3 cm) przy jednoczesnej głębokiej penetracji do jamy opłucnej. Rana ta spowodowała bezpośrednio niebezpieczeństwo utraty życia poprzez powstanie odmy opłucnowej, a tym samym ryzyko powstania ostrej niewydolności oddechowej. Rana ta wskutek krwawienia do jamy opłucnej mogła też doprowadzić do ostrej niewydolności krążeniowej, czemu zapobiegło poddanie pokrzywdzonego opiece chirurgicznej i wykonany zabieg operacyjny. W opinii biegłego tak rana cięta głowy (w okolicy skroniowej o długości 5 cm z uszkodzeniem ślinianki przyusznej z przetoką ślinową i uszkodzeniem dolnej gałęzi nerwu VII lewego), jak i opisana powyżej rana klatki piersiowej prawdopodobnie zostały zadane jako pierwsze, z zaskoczenia, gdy pokrzywdzony znajdował się w pozycji siedzącej. Wielomiejscowość ran ciętych i różna ich wielkość (prócz wyżej opisanej rany w okolicy skroniowej oskarżony spowodował u pokrzywdzonego obrażenia w postaci rany ciętej przedramienia prawego na jego bocznej stronie o długości 1,5 cm, rany ciętej na kciuku prawym o długości ok. 2 cm z uszkodzeniem ścięgna mięśnia prostownika długiego kciuka prawego, rany ciętej na powierzchni grzbietowej ramienia lewego o długości ok. 4cm, rany ciętej na grzbietowej powierzchni ramienia lewego o długości ok. 1cm, dwóch ran ciętych na palcu

III stopy prawej o długości 1 i 3 cm) – przemawiają, że były one zadawane chaotycznie, przy obronnej postawie pokrzywdzonego. (vide opinia biegłego chirurga (k. 233-234, 666-667). Sąd Okręgowy trafnie uznał, że opinia biegłego jest klarowna, pełna oraz wewnętrznie spójna. Podkreślił również, że wnioski z opinii biegłego w pełni korespondują z zeznaniami bezpośrednich świadków zdarzenia. Kontrola odwoławcza dokonana przez Sąd Apelacyjny nie wykazała, by ocena materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowej sprawie była dokonana przez Sąd I instancji niezgodnie z faktami, wiedzą, logiką i doświadczeniem życiowym – czyli z zachowaniem reguł swobodnej oceny dowodów z art. 7 k.p.k. Powyższej oceny nie podważa argumentowanie przez obrońcę, że skoro sposób zadawania ciosów przez oskarżonego był chaotyczny i „nie wskazywał na jakąkolwiek metodę” oraz, że „gdyby rzeczywistym zamiarem oskarżonego było pozbawienie życia oskarżonego przy użyciu noża, to wystarczającym ku temu było zadanie jednego ciosu we wrażliwe miejsce okolic głowy pokrzywdzonego, który siedział przecież na kanapie”. Taki wywód jest dowolny, bo nie znajduje oparcia ani w faktach ustalonych przez Sąd ani logiką, ani wreszcie doświadczeniem życiowym. Stąd nie może być oceniony inaczej niż polemika z ustaleniami Sądu.

Podzielić należy stanowisko Sądu Okręgowego, że charakter i lokalizacja obrażeń oraz wielokrotne użycie noża ze średnią lub mniejszą siłą, świadczy o działaniu oskarżonego z zamiarem bezpośrednim spowodowania śmierci

pokrzywdzonego. Zamiar towarzyszący oskarżonemu zmaterializował się w podjętych przez niego działaniach, które zmierzały jednoznacznie do jego urzeczywistnienia. Przy tym sposób działania oskarżonego prowadził z bardzo wysokim stopniem prawdopodobieństwa, do wywołania skutku w postaci śmierci pokrzywdzonego. Takie wnioski są jednoznaczne, jeśli zważy się na fakt, iż oskarżony nic nie mówiąc, z zaskoczenia, użył niebezpiecznego narzędzia w postaci noża (o długości ok. 30 cm, z czego ostrze miało ok. 20 cm) wobec nieuzbrojonego pokrzywdzonego, wbijając mu nóż ten w lewą część tułowia, pod żebro, a następnie zaczął chaotycznie tymże nożem uderzać D. R. po całym ciele. Nie trzeba szczególnego dowodzenia, że zadanie ciosu nożem w klatkę piersiową może być kwalifikowane jako zamach na życie ludzkie np. ze względu na lokalizację obrażeń, tj. umiejscowienie w obrębie klatki piersiowej szeregu ważkich dla życia organów. Trafnie wskazał Sąd meriti, że za taką oceną przemawiają również zachowania oskarżonego bezpośrednio przed zajściem (wcześniejszy „sparing” z pokrzywdzonym, twierdzenia jakoby on miał być demonem, a oskarżony aniołem), jego agresja w czasie zajścia, którą niewątpliwie wzmagał stan intoksykacji środkami psychotropowymi w jakim się znajdował. To, że w efekcie działania oskarżonego przybrały postać stadialną usiłowania – bowiem zamierzony skutek w postaci zgonu pokrzywdzonego nie nastąpił – jest wynikiem udzielonej pomocy pokrzywdzonemu przez osoby obecne w mieszkaniu, szybkemu wezwaniu policji i pogotowia przez świadka K. C. (1) oraz interwencji chirurgicznej. Obrońca

nie chce dostrzec i tej okoliczności ustalonej przez Sąd Okręgowy – że zaprzestanie zadawania ciosów przez oskarżonego nastąpiło wyłącznie dlatego, że w reakcji na jego atak świadek N. A. podbiegła do K. M. (1) a K. C. (1) rozbił na jego głowie butelkę z piwem wskutek czego oskarżony upuścił nóż, a następnie uciekł przez okno.

W tym stanie rzeczy użycie niebezpiecznego narzędzia w postaci noża, siła ciosów, ich ilość, miejsce zadania uderzeń w istotne dla życia człowieka części ciała, stopień agresji, przekonują, że oskarżony godził się, iż spowoduje skutek w postaci śmierci pokrzywdzonego – co jest (art. 9§1 k.k.). „Element woli zawarty w zamiarze bezpośrednim, określony czasownikiem "chce", obejmuje również sytuację, w której sprawca zdaje sobie sprawę z nieuchronności pewnych skutków, nawet jeśli mu na nich nie zależy”. (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 11 lutego 2016 r., sygn.II AKa 438/15, wyrok składu 7 sędziów SN z dnia 28 czerwca 1977 r., VI KRN 14/77, OSNKW 1978, nr 4-5, poz. 43).

W tym stanie rzeczy całkowicie bezzasadny jest wniosek obrońcy o przyjęcie kwalifikacji prawnej czynu oskarżonego z art. 156 §1 pkt 2 k.k.

Lp.	Zarzut	
2.	błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku a mających wpływ na treść wyroku, polegający na przyjęciu, iż: a) oskarżony K. M. (1) pierwszy cios w stosunku do pokrzywdzonego zadał z zaskoczenia w okolice	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	<p>lewej części klatki piersiowej (str. 12 uzasadnienia), albowiem nie koresponduje to z zeznaniami K. B., który wskazał, iż pokrzywdzony jeszcze przed zadaniem pierwszego ciosu zerwał się z kanapy (str. 7 uzasadnienia), co wskazuje na brak zaskoczenia ze strony oskarżonego;</p> <p>b) pokrzywdzony D. R. w chwili rozpoczęcia zadawania ciosów przez oskarżonego siedział na kanapie, podczas gdy z zeznań świadka K. B., które Sąd I instancji obdarzył walorem wiarygodności wynika, że pokrzywdzony w chwili gdy oskarżony zbliżał się do niego z nożem zerwał się z kanapy, zaś dopiero po kilku ciosach upadł na kanapę a następnie na podłogę, co wskazuje, iż celem działania oskarżonego nie było pozbawienie życia pokrzywdzonego a ewentualnie spowodowanie obrażeń ciała u pokrzywdzonego i zezpeczenia wyglądu pokrzywdzonego na co wskazuje wielość miejsc na ciele pokrzywdzonego, gdzie odniósł on obrażenia;</p> <p>c) świadkowie inkryminowanego zdarzenia z dnia 12.08.2018 r. posiadali wiedzę jakoby oskarżony przez okres 3 dni przed zdarzeniem nie spał i zażywał narkotyki, podczas gdy osoby te w tym okresie nie przebywały stale z oskarżonym i nie mogły w związku z tym posiadać takiej wiedzy.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Ad a) nie ma racji obrońca oskarżonego negując ustalenie Sądu meriti, że oskarżony K. M. (1) pierwszy cios w stosunku</p>		

do pokrzywdzonego zadał z zaskoczenia w okolice lewej części klatki piersiowej – powyższe ustalenie wynika wprost z zeznań bezpośrednich świadków zdarzenia oraz oceny obrażeń pokrzywdzonego dokonanej przez biegłego chirurga (vide k. 233-234, 666-667). Wywody obrońcy nie dowodzą, by istniał związek logiczny pomiędzy ustalonym przez Sąd I instancji faktem, że cios w postaci pchnięcia nożem w okolice lewej części klatki piersiowej był zadany jako pierwszy a okolicznością eksponowaną przez obrońcę, która ma wynikać z zeznań świadka K. B., że „oskarżony przed zadaniem pierwszego ciosu zerwał się z kanapy”. Obrońca nie chce dostrzec również, że skoro zdarzenie miało przebieg nie tylko dynamiczny, ale i dramatyczny jest zrozumiałe, że obserwacje bezpośrednich świadków – zaskoczonych i wręcz przerażonych zachowaniem oskarżonego – dotknięte są niewielkimi różnicami. Obrońca pomija, że zarówno K. C. (2), jak i L. G. zgodnie wskazali, iż oskarżony zaczął zadawać ciosy pokrzywdzonemu, gdy ten siedział na kanapie. Fakt, że w pewnym momencie ataku pokrzywdzony zerwał się z kanapy – nie dowodzi braku jego zaskoczenia atakiem oskarżonego;

Ad b) argumentacja obrońcy jest nielogiczna. Nie może odnieść oczekiwanego skutku wywód, że celem działania oskarżonego nie było pozbawienie życia pokrzywdzonego bo „pokrzywdzony w chwili gdy oskarżony zbliżył się do niego z nożem zerwał się z kanapy, zaś dopiero po kilku ciosach upadł na podłogę”. Po pierwsze obrońca oskarżonego skutecznie nie zanegował ustaleń Sądu meriti

co do pozycji pokrzywdzonego w chwili zadania pierwszego ciosu nożem przez oskarżonego oraz kolejności ciosów (o czym w pkt a) Po drugie: eksponowane przez obrońcę „zerwanie się pokrzywdzonego z kanapy” w momencie zbliżania się oskarżonego z nożem w stronę pokrzywdzonego oraz „wielość miejsc na ciele pokrzywdzonego, gdzie odniósł on obrażenia” – nie dowodzi, że celem działania oskarżonego było „ewentualnie spowodowanie obrażeń ciała i zeszpecenia wyglądu pokrzywdzonego a nie pozbawienie go życia”. Aktualne w tym zakresie są rozważania Sądu Odwoławczego w związku z zarzutem z punktu 3.1 – stąd zbędne jest ich powtarzanie;

Ad c) argumentacja obrońcy chybiona. Prawidłowo ustalił Sąd I instancji, że z zeznań przesłuchanych bezpośrednich świadków zdarzenia wynika, że oskarżony przed zdarzeniem przez trzy dni nie spał i zażywał narkotyki – nie ma znaczenia akcentowana przez obrońcę okoliczność, że „osoby te w tym okresie nie przebywały stale z oskarżonym”. Z zeznań świadków wynika bowiem, że o powyższym poinformował ich sam oskarżony. Odwoływanie się przez skarżącego obrońcy do wyjaśnień oskarżonego – jest nieuprawnione, bo ten generalnie nie przyznając się do winy skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień – co dostrzegł Sąd Okręgowy (vide uzasadnienie str. 3). Nota bene zauważenia wymaga fakt, że na posiedzeniu w przedmiocie rozpoznania wniosku o zastosowanie tymczasowego aresztowania sam oskarżony wyjaśnił, że „nie wiedział co robi, bo brał narkotyki”. Obrońca pomija, że dla ustaleń Sądu I instancji odnośnie stanu intoksykacji substancjami

psychoaktywnymi miarodajna była opinia biegłych psychiatrów i psychologa (vide k. 163 -163c, 412-432, 671-675), który to dowód Sąd ten poddał wnikliwej analizie.

Reasumując: w świetle argumentacji skarżącego obrońcy przedstawionej na poparcie sformułowanego zarzutu w oparciu o art. 438 pkt 3 k.p.k. za oczywiście bezzasadny uznać sformułowany zarzut błędu w ustaleniach faktycznych; ustalenia faktyczne, w tym te dotyczące przypisania oskarżonemu czynu są prawidłowe, o czym była mowa powyżej.

Lp.	Zarzut	
<p>3.</p>	<p>obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść wyroku, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 424§1 i 2 k.p.k. polegająca na dowolnej a nie swobodnej i wszechstronnej ocenie całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w odniesieniu do osoby K. M. (1) z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego poprzez: przyjęcie, że w chwili popełnienia zarzucanego czynu oskarżony K. M. (1) nie znajdował się w stanie wyłączającym świadome rozpoznanie jego znaczenia a także pokierowania swoim postępowaniem w sytuacji, gdy oskarżony działał pod wpływem treści słów piosenki zespołu (...) pt. (...) o czym poinformował uczestników spotkania w mieszkaniu świadek N. A. z dnia 12.08.2018 r.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		

Stan wyłączający świadome rozpoznanie znaczenia czynu i możliwość pokierowania swoim postępowaniem o którym mowa w art. 31§1 k.k. stosownie do treści wymienionego przepisu podlega badaniu. Jest to ustalenie faktyczne czynione w oparciu o opinię biegłych lekarzy psychiatrów, często połączone z opinią biegłego psychologa gdzie badaniu podlega kwestia wpływu choroby psychicznej, upośledzenia umysłowego lub innego zakłócenia czynności psychicznych na rozpoznanie znaczenia czynu lub pokierowanie swym postępowaniem.

Irrelevantne dla oceny stanu wyłączającego świadome rozpoznanie znaczenia czynu a także pokierowania swoim postępowaniem przez oskarżonego są argumenty obrońcy, że oskarżony poinformował uczestników spotkania w mieszkaniu świadek N. A. z dnia 12.08.2018 r., iż „oskarżony działał pod wpływem treści słów piosenki zespołu (...) pt. (...). Stwierdzenie takie pochodzące od podmiotu fachowego jakim jest obrońca jest nie tylko niezrozumiałe, ale wręcz razi brakiem profesjonalnego prezentowania swoich racji.

Po to by zakwestionować ocenę biegłych o braku podstaw do uznania, by oskarżony znajdował się w stanie wyłączającym świadome rozpoznanie znaczenia czynu i możliwość pokierowania swoim postępowaniem o którym mowa w art. 31§1 k.k. – obrońca winien zarzucić obrazę art. 201 k.p.k. i wykazać, że opinie sporządzone w sprawie przez biegłych lekarzy psychiatrów są niepełne albo

niejasne. Dalsze rozważania w tej materii – vide pkt 3.4		
Lp.	Zarzut	
4.	<p>obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść wyroku, tj. art. 201 k.p.k. w zw. z art. 170§1 pkt 3 k.p.k. poprzez oddalenie pisemnego wniosku dowodowego obrońcy z dnia 06.11.2019 r. o uzupełnienie opinii biegłych z zakresu psychiatrii i psychologii z dnia 09.04.2019 r. o opinię uzupełniającą z udziałem biegłego z zakresu neurologii, połączoną z obserwacją sądowo – psychiatryczną w zakładzie (...) w D. z uwagi na stwierdzenie w trakcie opiniowania oskarżonego występowania u niego torbieli przy przysadce mózgowej o średnicy 3,5 mm, która jednak w ocenie biegłych z zakresu psychiatrii i psychologii nie miała wpływu na treść opinii, co jest w ocenie obrony nieuprawnione mając na uwadze specjalizację ww biegłych i konieczność w tym przypadku pozyskania informacji specjalnych od biegłego z zakresu neurologii, którego zakres wiedzy i umiejętności pozwoli w sposób wszechstronny ocenić czy powyższa kwestia medyczna ma wpływ na osobę oskarżonego i jego poczytalność w chwili popełnienia inkryminowanego czynu.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
1) dotychczasowe opinie sądowo-psychiatryczne i psychologiczna pochodzą od biegłych nie podlegających wyłączeniu oraz kompetentnych, są również pełne i jasne – stąd brak podstaw do dopuszczenia dowodu z opinii		

innych biegłych (art. 196§2 k.p.k. oraz art. 201 k.p.k.)

2) biegli w sposób kompetentny nie tylko złożyli opinię pisemną po przeprowadzeniu obserwacji sądowo psychiatrycznej oskarżonego, ale także składali ustną opinię uzupełniającą, wyjaśniając wszystkie zastrzeżenia i odpowiadając na szczegółowe pytania stron, w tym obrońcy. Argumentacja obrońcy nie wykazała aby było inaczej.

3) nie można mówić o naruszeniu przepisu art. 201 k.p.k. tylko dlatego, że dotychczasowa opinia nie spełnia oczekiwań strony, która za pośrednictwem nowej opinii chce wykazać stan przeciwny do wynikającego z opinii.

4) argument obrońcy, że stwierdzenie w trakcie opiniowania oskarżonego występowania u niego torbieli przy przysadce mózgowej o średnicy 3,5 mm skutkuje koniecznością uzupełnienia opinii biegłych z zakresu psychiatrii i psychologii o opinię uzupełniającą z udziałem biegłego z zakresu neurologii, połączoną z obserwacją sądowo – psychiatryczną w zakładzie leczniczym jest chybiony. Po pierwsze: opinię o stanie zdrowia psychicznego oskarżonego wydać mogą jedynie biegli lekarze psychiatrzy (art. 202 § 1 k.p.k.); i choć zgodnie z treścią art. 202§2 k.p.k. do udziału w wydaniu opinii powołuje się nadto biegłego lub biegłych innych specjalności (w tym psychologicznej), to decyzja sądu w tym zakresie zależy od złożenia wniosku przez psychiatrów. W realiach niniejszej sprawy biegli z zakresu psychiatrii takiego wniosku nie złożyli; po drugie: biegli z zakresu psychiatrii w

sposób jednoznaczny wskazali, że fakt występowania u oskarżonego przedmiotowej zmiany w postaci torbieli przy przysadce mózgowej nie ma wpływu na treść opinii swoje stanowisko stosownie umotywowali – co zresztą dostrzega skarżący obrońca, ale nie zgadzając się z powyższą oceną lansuje tezę, że wbrew powyższemu stanowisku zachodzi konieczność "przybrania" do wydania opinii psychiatrycznej jeszcze innego biegłego. Taka postawa skarżącego, zajmowana wbrew art. 202§2 k.p.k., nie stanowi podstaw do uznania za trafny zarzutu obrazy art. 201 k.p.k., bowiem potrzeba dopuszczenia dowodu z uzupełniającej opinii sądowo – psychiatrycznej musi wynikać z konkretnych ujawnionych w sprawie okoliczności, które pozostawały poza polem widzenia biegłych psychiatrów, a taka sytuacja w niniejszej sprawie nie zachodziła;

1) wydanie przez Sąd postanowienia o przeprowadzeniu badania psychiatrycznego połączonego z obserwacją w zakładzie leczniczym bez zgłoszenia takiej konieczności przez biegłych jest niedopuszczalne (art. 203§ 1 k.p.k.) – stąd chybiony jest zarzut obrońcy, że Sąd meriti oddalił jego pisemny wniosek w tym zakresie;

2) w zakres badania, czy to lekarzy psychiatrów, czy także powołanego na ich wniosek psychologa, nie wchodzi ustalenie motywów działania oskarżonego. Kwestia ta dotyczy faktów i ocen związanych z tą stroną jego czynu, która - mieszcząc się w normie zachowań ludzkich - nie wymaga opinii psychiatrów;

<p>3) brak jest podstaw do uznania, by doszło do zarzucanej przez obrońcę obrazy art. 170§1 pkt 3 k.p.k. – bowiem z powodów wyluszczonej powyżej wnioskowanej przez obrońcę dowód jest nieprzydatny do stwierdzenia okoliczności mających znaczenie dla prawidłowej oceny stanu zdrowia psychicznego in crimini.</p>		
Lp.	Zarzut	
5.	Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
<p>rażąca niewspółmierność orzeczonej kary pozbawienia wolności w wymiarze 10 lat w odniesieniu do osoby oskarżonego w sytuacji, w której nawet nie podzielenie uprzednich wniosków apelacji prowadziłyby do uznania oskarżonego winnym zarzucanego czynu, adekwatna kara pozbawienia wolności winna plasować się w dolnych granicach ustawowego zagrożenia za czyn przewidujący najsurowszą odpowiedzialność karną ze wszystkich zbiegających się przepisów w oparciu o art. 11§3 k.k.</p>		
<p>1. Wymierzona oskarżonemu kara za czyn z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 148§1 k.k. w zb. z art. 156§1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. nie nosi cech rażącej, „bijącej po oczach” surowości – wręcz przeciwnie, wobec ustawowego zagrożenia zbrodni z art. 148§1 k.k. karą pozbawienia wolności w wymiarze od lat 8-iu została ona orzeczona w dolnym progu;</p> <p>2. Sąd przy orzekaniu kary miał na względzie wszystkie</p>		

dyrektywy wymiaru kary, określone w art. 53 k.k., tj. stopień społecznej szkodliwości, cele kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do skazanego. Sąd meriti respektował także treść § 2 tego przepisu nakładający obowiązek uwzględnienia przy orzekaniu o wymiarze kary motywacji i sposobu zachowania się sprawcy – wskazując, że oskarżony działał bez żadnego wyraźnego powodu, kierując agresję w stosunku do kolegi. Z ustaleń Sądu meriti ponadto wynika, że pokrzywdzony i oskarżony znali się od wielu lat i wręcz przyjaźnili (vide strona 8 uzasadnienia), nóż którym zadał wielokrotne ciosy pokrzywdzonemu nie został użyty przez niego w chwili impulsu, ale w sposób zamierzony; ponadto oskarżony znajdował się pod wpływem substancji psychoaktywnych, które zażywał już wcześniej (od 13 roku życia) i znał sposób ich działania oraz reakcje jakie w nim wywołują.

3. Uwzględnione zostały wszystkie podane przez obrońcę okoliczności w apelacji, tj. młody wiek oskarżonego i jego dotychczasowa niekaralność – a także ustabilizowany tryb życia; orzeczona kara pozbawienia wolności oscyluje w dolnym progu ustawowego zagrożenia z art. 148§1 k.k.

4. Obrońca w swej argumentacji pomija okoliczności, które nie są już tak korzystne dla oskarżonego, a słusznie zostały podniesione przez Sąd meriti – bardzo wysoką społeczną szkodliwość przypisanego mu czynu, a także jego sposób życia przed popełnieniem przestępstwa

<p>oraz postawę po jego popełnieniu (ucieczkę z miejsca zdarzenia).</p> <p>5. Okoliczność eksponowana przez skarżącego obrońcę, że oskarżony za namową swojej matki dobrowolnie zgłosił się do organów ścigania nie ma takiej rangi, jak wynikać mogłoby to z argumentacji obrońcy dla wymiaru kary, w sytuacji gdy zdarzenie było bezpośrednio po jego zaistnieniu zgłoszone policji przez bezpośrednich świadków zdarzenia, a personalia oskarżonego oraz jego miejsce zamieszkania było znane.</p> <p>6. Kara orzeczona wobec K. M. (1) jest karą sprawiedliwą.</p> <p>7. W apelacji – poza podaniem okoliczności, które zostały wzięte przez Sąd Okręgowy pod uwagę, nie uargumentowano, z jakiego powodu okoliczności te mają przybrać większe natężenie, aniżeli nadał im sąd pierwszej instancji.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>1) o zmianę wyroku w zaskarżonej części i uniewinnienie oskarżonego K. M. (1) od zarzucanego mu czynu zabronionego, względnie zmianę przyjętej kwalifikacji prawnej na czyn z art. 156§1 pkt 2 k.k. i orzeczenie w tym zakresie;</p> <p>ewentualnie</p> <p>2) o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		

Wnioski skarżącego obrońcy bezpodstawne wobec bezzasadności podniesionych zarzutów apelacyjnych.	
---	--

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	Brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
<u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
<u>I.</u>	Przedmiot utrzymania w mocy
<i>utrzymano w mocy zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego K. M. (1)</i>	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
1) Rozstrzygnięcie Sądu wobec oskarżonego K. M. (1) jest prawidłowe w zakresie dokonanej oceny dowodów i poczynionych ustaleń faktycznych co do sprawstwa w zakresie czynu mu przypisanego. 2) nie budzi zastrzeżeń ocena prawnokarna co do kwalifikacji prawnej przypisanych oskarżonemu występków, a także wymiar kary za każdy z tych czynów. 3) zarzuty apelacji niezasadne.	
<u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.	Przedmiot i zakres zmiany

Nie dotyczy	
Zwiążle o powodach zmiany	

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>		
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u>		
1.1.	<i>Nie dotyczy</i>	# art. 439 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
<i>Nie dotyczy</i>		

5.4. <u>Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III.	zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. M. (2), Kancelaria (...) cka w W. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych – w tym zawierającą 23 % VAT – z tytułu niepłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu K. M. (1) w postępowaniu odwoławczym.
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Zwolniono oskarżonego od kosztów postępowania odwoławczego, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

7. PODPIS
Anna Zdziarska Dorota Tyrła Przemysław Filipkowski

1.3. <u>Granice zaskarżenia</u>	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego K. M. (1)
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 19 listopada 2019 r.,

	sygn. akt XIIK 90/19		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<i>1.4. Wnioski</i>		
#	Uchylenie	# Zmiana